

26/4

Fil mag Sven Vallmark

skulle enligt en artikel i Aftonbladet i onsdags, skriven av dess Härnösandskorrespondent, under senaste tiden i långt mindre grad än tidigare ha utnyttjats i den svenska radion. Det uppges också att enligt ryktet detta skulle ha berott på inskrifande från ryska ambassaden; Vallmarks ofta mycket uppmärksammade "ekon" har som bekant gällt ryska händelser och förhållanden. Chefen för radions talavdelning, docent Nils Erik Bæhrendtz, har i Aftonbladet dementerat det berörda ryktet, men bekräftar uppgiften om Vallmarks minskade medarbetarskap. Hr Bæhrendtz förklarar att "vi var ense om att de Vallmarkska kommentarerna tenderade att bli alltför aggressiva..." Ny Dag ansluter sig entusiastiskt till denna åsikt.

Två medarbetare från Dagens Nyheter har med anledning av det inträffade genom Sveriges radio beretts tillfälle att lyssna till Vallmarks politiska kommentarer sedan årsskiftet. Vi finner docent Bæhrendtz karaktäristik totalt vilseledande. Man kan av Vallmarks inlägg förstå att han inte är kommunist, men i övrigt har dessa inlägg under året varit försiktigt hållna, utan iver och irritation, med ett minimum av omdömen och värderingar; att Vallmark är kunnig och saklig lär ingen vilja bestrida. Andra motiv kan ligga bakom Sveriges radios dispositioner, men motivet att Vallmark skulle vara alltför aggressiv synes oss orimligt, såvida man inte menar att radio-kommentarerna om ryska förhållanden skall vara kommunistvänliga — och detta tror vi inte att Sveriges radio menar. Vi vill särskilt betona att magister Vallmarks kritik av kommunismen kommer ojämförligt starkare fram i hans artiklar i Dagens Nyheter än i hans inlägg i radio. Ett klarläggande från Sveriges radio är påkallat.

26/4 97

I SÖDERN råder allmänt föreställningen att den totala segregationen mellan vita och svarta är en gammal och obruten tradition. I fråga om vissa områden, särskilt skolorna, är det sant att uppdelning ständigt varit regel, om också en regel med åtskilliga undantag under äldre tid. Beträffande många andra områden är så inte fallet: det var först omkring sekelskiftet 1900 som segregation infördes i kommunikationsmedel, matställen, parker och annat liknande och som negrerna genom författningsändringar och lagar allmänt berövades sin rösträtt. Men tron på diskrimineringen som Söderns under många generationer helgade institution är en faktor av betydelse i motståndet mot reformerna.

Hur går det då när traditionen bryts — huvudsakligen genom unionella, av Norden och Västerbotten genomdrivna beslut — och likställighet genomförs? Såvitt jag vet finns ingen mera generell och fullständig undersökning av denna fråga, och att blott stödja sig på vad man "hör och ser" är i detta sammanhang än mera tvivelaktigt än eljest; förhållandena växlar från plats till plats, och bedömandet av dem är olika från person till person. Bilden av läget förvrids lätt därigenom att bråk och besvärigheter blir sensationer, som slås upp i tidningarna och diskuteras i hela landet, medan den lugna utvecklingen får mindre publicitet. Å andra sidan finns en tendens att såsom typiska dra fram idylliska historier om blandade studentorganisationer som väljer en neger till ordförande och om svarta och vita barn som leker tillsammans.

I fråga om samfärdsmedel synes, naturligt nog, svårigheterna ha varit ganska små. Sedan högsta domstolen fastslagit att segregation i mellanstatlig trafik är grundlagsstridig har det även i Södern blivit självfallet att vita och negrer sitter i samma kupé och till och med äter vid samma bord i restaurangvagnen; sedan negrerna genom sin berömda bojkott framdrivit upphävande av segregationen på bussar i Montgomery, Alabama, har man inte försökt att i praktiken bevara det gamla systemet. I de få områden i Södern där under senare år segregation på restaurangerna förbjudits — främst Washington D. C. — torde, liksom i Norden, en benägenhet finnas att genom ohövlighet och dålig servering hålla negrerna borta, och man ser ytterst sällan negrer på något bättre restauranger; i flagranta fall är det dock möjligt att få rättelse genom de lagar som stadgar höga bötesstraff